

[Agnete Laustsen]

mentlig, hvad hr. Ole Espersen oplyste i lørdagens Radioting, at socialdemokratiet prøver at lave fordelingspolitik, og at det da er klart, at forslaget medfører udjævning. Se, det er jo noget ganske andet end socialministerens pæne ord om social retfærdighed, og at sigtet med forslaget ikke først og fremmest er besparelser, selv om de anslås til næsten 500 mill. kr.

Vi har i den konservative gruppe svært ved at se retfærdigheden i dette forslag, ligesom vi ikke kan forstå ministerens udtalelse om, at denne nyordning skulle gøre reglerne mere forståelige for borgerne. Et forslag af denne karakter rummer to dele: den ene er selve forslagens indhold, og den anden er de administrative konsekvenser og de administrative muligheder for at føre loven hensigtsmæssigt ud i livet. Vil det nu blive nemmere for borgerne at skulle have både en skattepligtig og en social indkomst? Får såvel de statslige som de kommunale myndigheder overhovedet tid til og teknisk og personalemæssig mulighed for at føre denne reform ud i livet, uden at det hele ender i kaos?

Lovforslaget blev fremsat fredag eftermiddag den 9. maj, og i dag, mandag den 12. maj, har vi første behandling og skal have tilendebragt udvalgsbehandlingen inden ca. 14 dage, hvis lovforslaget skal vedtages i indeværende samling. Er det, spørger jeg, en rimelig måde at forelægge en socialreform på? Er det en reform, de borgere kan være tjent med, som nu får at vide, at de må skære deres levestandard ned med flere tusinde kroner årligt fra 1. januar 1981? Er det en behandlingsform, som skaber tillid til, at folkettingen træffer afgørelse efter grundig og velovervejede sagsbehandling, hvor alle sagkyndige har haft mulighed for at udtale sig?

I december vedtog regeringen en række økonomiske indgreb, hvori bl. a. indgik en alvorlig stramning af formuebeskatningen. Ingen, ej heller regeringens forligspartnere, gjorde sig den ulejlighed at undersøge, om lovens virkninger ville blive ganske utilsigtede. Man vedtog bare lovforslaget og syntes, at det var flot at kunne få et forlig igennem. Nu står man med alle de utilsigtede virkninger, man ikke havde tid eller måske ikke havde lyst til at bekymre sig om, skønt vi fra bl. a. konservativ side fremhævede det meget skarpt. Og nu forsøger De uheldige Helte, som dengang satte kikkerten for det blinde

øje, at slå sig til riddere ved at sige, at nu må de sandelig undersøge, om ikke også der var nogle utilsigtede virkninger. Denne gang drejer det sig om en socialreform. Intet mindre. Og alligevel vil regeringen og dens forligspartnere søge at føre denne reform igennem folkettingen uden overhovedet at kende eller ordentlig have gennemtænkt konsekvenserne.

I Radiotinget, som jeg tidligere omtalte, udtalte hr. Arne Melchior, at, nå ja, der måtte jo indsættes en dispensationsbestemmelse i loven, så den ikke ramte utilsigtet. Det er jo nemt nok at sige, men tyder unægtelig på, at hr. Arne Melchior og CD ikke aner, hvad dette forslag, som de har givet deres tilslutning til, indebærer. Det er nemlig, som hr. Ole Espersen så tydeligt udtalte, et forslag, som er et led i socialdemokratiets fordelingspolitik.

Forslaget indebærer bl. a. som noget nyt i socialpolitikken, at der til éns økonomiske formåen skal lægges et formuetillæg, idet socialministeren finder, at besiddelse af formue udtrykker bedre økonomisk formåen.

Nu er formue for de fleste i dag værdien af det hus, de bor i, eller den forretning eller den erhvervsvirksomhed, de ejer. En stor del af disse mennesker har lille eller beskeden indtjening og vil derfor blive ramt ganske urimelig hårdt af socialministerens forslag. Man kan nu engang hverken betale med mursten eller maskiner, og hvorledes opmuntrer man overhovedet mennesker i dag til at investere, til at spare op, til at sørge for sig selv, hvis belønningen bliver, at alle offentlige ydelser dermed bortfalder?

Vi medvirker fra konservativ side gerne til at finde ændrede sociale begreber, men vi vil ikke medvirke til, at disse skaber nye og andre uretfærdigheder, og det sker efter vor opfattelse med dette forslag.

Må jeg i denne forbindelse påpege, at socialindkomsten foreslås opgjort på grundlag af skattepligtig indkomst og formue for det senest afsluttede indkomstår, det vil sige, at socialindkomsten først skal finde anvendelse i det andet kalenderår efter det indkomstår, den hviler på. Hvordan kan en social ydelse nogen sinde blive retfærdig, hvis den skal beregnes efter forældede indkomst- og formueforhold? Ydelsen er jo typisk tidsbegrænset, det være sig børnetilskud, uddannelsesstøtte eller pensionsordninger, og skal man først til at regulere, hvis det viser sig, at